

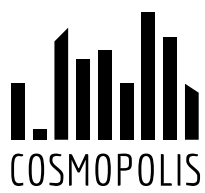
OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

TEMNÉ HLBINY

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Robert Bryndza

TEMNÉ HLBINY

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

TEMNÉ HLBINY

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy:

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

DARK WATER

Robert Bryndza

DARK WATER © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

© Grada Publishing, a.s., 2018

Z anglického originálu Dark Water, vydaného nakladateľstvom Boukouture v roku 2016, preložila Jana Kupková

Zodpovedná redaktorka Anita Ponešová

Grafická úprava a sadzba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v roku 2018

Tlač CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-2315-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-2314-8 (pdf)

ISBN 978-80-247-2219-1 (print)

Na Slovensku objednávajte knihy na adrese:

Zásielková služba Grada Slovakia, spol. s r. o., Moskovská 29, 811 08 Bratislava,

Slovensko, tel.: 02/556 45 189, fax: 02/556 45 289, e-mail: grada@grada.sk,

www.grada.sk.

Pre Martu

Tak ako najkrajší kvet spáli mráz,
smrť privčas pokryla ju osuhlou.

WILLIAM SHAKESPEARE, *Romeo a Júlia*
(preklad Jozef Kot)

PROLÓG

JESEŇ 1990

Bola chladná noc na konci jesene. Telo zhodili do nepoužívaného lomu. Vedeli, že je to opustené miesto, kde je voda veľmi hlboká. Ale nevedeli, že ich niekto sleduje.

Dorazili pod rúškom tmy niekedy okolo tretej nadržanom. Od domov na konci dediny prechádzali cez malé prázdne štrkové parkovisko do obrovského parku prístupného verejnosti. Svetlá mali zhasnuté a auto na nerovnom teréne poskakovalo a drkotalo. Vošli na cestičku, ktorú o chvíľu z oboch strán zahalil hustý les. Tma bola hustá a vlhká, svetlejšie bolo len nad korunami stromov.

Ich výprava nebola v žiadnom prípade nenápadná. Motor rachotil, a ako sa auto nakláňalo zo strany na stranu, perovanie stonalo. Pozvoľna zastavili, pretože sa stromy rozostúpili a v zornom poli sa objavil vodou zaplavený lom.

Nevedeli, že pri lome v starej opustenej chalupe, ktorá bola takmer skrytá v hustom kroví, nelegálne býva samotársky starý bezdomovec. Keď sa auto objavilo a zastavilo na okraji lesa, starý muž stál vonku. Pozeral sa na oblohu a obdivoval jej krásu. Opatrne prešiel za krovie a pozoroval. V noci sa pri lome často objavovali miestne deti, feťáci aj dvojice hľadajúce vzrušenie. Darilo sa mu ich vystrašiť a odohnať.

Mesiace sa na okamih predral medzi mraky. Dve postavy vystúpili z auta, zozadu vytiahli niečo objemné a niesli to k loďke pri vode. Prvá postava vliezla dovnútra a pomáhala druhej s dlhým balíkom. Spôsob, akým sa balík prehýbal a padal, ho viedol k hrôzostrašnej domnienke, že ide o telo.

Nad hladinou sa niesol tichý šplechot vesiel. Muž si rukou zakryl ústa. Vedel, že by sa mal odvrátiť, ale nemohol. Keď loďka doplávala do stredu lomu, šplechot stíchol. Medzi mrakmi sa opäť predral kúsok mesiaca a osvetlil kruhy, ktoré sa od loďky šírili po hladine.

Muž zadržal dych a pozoroval postavy, ktoré sa o niečom dohadovali. Ich hlasy zneli len ako tiché rytmické mrmlanie. Vzápätí sa rozhostilo ticho. Postavili sa a loďka sa naklonila na bok, takže jedna z postáv takmer prepadla cez okraj. Keď získali stabilitu, zodvihli balík. Zarinčali reťaze, ozvalo sa šplechnutie. Hodili ho do vody. Mesiac sa vynoril spoza mraku a jasným svetlom ožiaril loďku. Miesto, kam balík dopadol, sčerili rozbúrené kruhy vĺn.

Starec teraz videl obidve postavy v loďke a zreteľne rozoznával ich tváre.

Zhlboka vydýchol dlho zatajovaný dych. Ruky sa mu chveli. Nechcel žiadne problémy. Celý život strávil tým, že sa snažil problémom vyhnúť, ale zdalo sa, že si ho vždy nájdu. Studený vietor začal víriť suché lístie, ktoré mu ležalo pri nohách. Cítil ostré svrbenie v nose. Kým mohol niečo spraviť, hlasito kýchol. Zvuk sa odrazil od hladiny. Postavy v loďke sa strhli, začali sa obzerať a pátrať pohľadom po brehu. A potom ho zbadali. Otočil sa na útek. Potkol sa o koreň stromu a pri páde na zem si vyrazil dych.

Voda pod hladinou nepoužívaného lomu bola stojatá, chladná a tmná. Telo rýchlo klesalo. Jeho váha ho sťahovala nižšie, nižšie a nižšie, až sa nakoniec zaborilo do mäkkého ľadového bahna.

Ležala tam pokojne a nerušene veľa rokov. Takmer v mieri. Ale hore nad ňou, na súši, práve začínala nočná mora.

KAPITOLA 1

PIATOK, 28. OKTÓBRA 2016

Detektív šéfinšpektor Erika Fosterová prekrížila paže cez objemnú záchrannú vestu, aby sa chránila pred mrazivým vetrom. Lutovala, že si nezobrala teplejšiu vetrovku. Malý nafukovací záchranný čln Metropolitnej polície čeril hladinu Hayeského lomu a ťahal za sebou kompaktný transpondér, ktorý skenoval dno hlboko pod nimi. Nepoužívaný zaplavený lom sa nachádzal uprostred Hayeského parku, čo predstavovalo 91 hektárov lesa a vresovísk neďaleko Hayes na predmestí južného Londýna.

„Hĺbka je 23,7 metrov,“ oznámila seržantka Lorna Crozierová, ktorá zodpovedala za jednotku potápačov. Nakláňala sa v prednej časti člnu nad obrazovkou, kam sa prenášali výsledky zo sonaru. Atramentovo fialové škvrny sa po monitore rozpíjali ako modrina.

„Takže – bude ťažké objaviť to, čo hľadáme?“ opýtala sa Erika, ktorá zaznamenala tón jej hlasu.

Lorna prikývla. „Nájsť čokoľvek v hĺbke väčšej ako dvadsať metrov je ťažké. Moji potápači môžu dolu zostať len krátko. Bežný rybník alebo kanál je hlboký pár metrov. Dokonca aj Temža je počas vysokého prílivu hlboká len desať až dvanásť metrov.“

„Tam dolu môže byť hocičo,“ poznamenal detektív John McGorry, ktorý sa tiesnil na malom plastovom sedadle vedľa Eriky. Sledovala mladíkov pohľad skúmajúci sčerenú hladinu. Bolo vidieť len na pár metrov, potom sa voda zmenila na rozvírené temné tiene.

„Chcete sa mi posadiť do lona?“ osopila sa naňho, keď sa cez ňu nakláňal, aby videl ponad okraj.

„Ospravedlňujem sa, šéfka.“ Zasmial sa a odsunul sa po sedadle. „Videl som jeden program na Discovery Channel. Vedeli ste, že je zmapovaných len päť percent oceánskeho dna? Oceány zaberajú sedemdesiat percent zemského povrchu, čo znamená, že šesťdesiat päť percent Zeme, a to vrátane súše, je *nepreskúmaných*...“

Na brehu, dvadsať metrov od nich, sa vo vetre kývali zhluky suchého trstia. Na trávniku stálo zaparkované veľké sprievodné nákladné auto, vedľa ktorého si nepríliš početný podporný tím pripravoval potápačský výstroj. Ich oranžové plávacie vesty predstavovali v pochmúrnom jesennom popoludní jediné farebné bodky. Za nimi sa ťahali kriky útesovca a vresu v kombinácii sivých a hnedých farieb. V diaľke bolo vidno skupinky holých stromov. Čln doplával k protihľému brehu lomu a spomalil.

„Otočíme sa,“ povedal mladý policajný dôstojník Barker, ktorý sedel pri kormidle závesného motora. Ostro zatočil, aby sa vydali naspäť, a vodnú hladinu tak zdolali už šiestykrát.

„Myslíte, že nejaké ryby, napríklad úhor, mohli tam dolu dorásť do... hmm, super rozmerov?“ opýtal sa John a obrátil pohľad, v ktorom sa odrážalo nadšenie, na Lornu.

„Keď som sa potápala, videla som celkom veľkých sladkovodných rakov. Hoci tento lom nemá prítok, takže všetko, čo žije pod hladi-

nou, je sem zanesené,“ odpovedala Lorna, ktorá jedným okom stále sledovala obrazovku sonaru.

„Vyrastal som neďaleko odtiaľto, v St Mary Cray, a tam v chovproduktu predávali mláďatá krokodílov...“ John zmlkol a otočil sa na Eriku, ktorá zdvihla obočie.

John bol vždy pozitívny a utáraný, s čím si vedela poradiť. Len sa obávala služby s ním na rannej zmene.

„John, my ale nehľadáme krokodíla. My hľadáme desať kíľ heroínu zabaleného vo vodotesnom kontajneri.“

John sa na ňu pozrel a prikývol: „Prepáčte, šéfka.“

Erika skontrolovala hodinky. Bolo takmer pol štvrtej.

„Akú cenu to má na ulici? Tých desať kíľ?“ opýtal sa dôstojník Barker zo svojho miesta pri kormidle.

„Štyri milióny libier,“ odpovedala Erika s pohľadom opäť stočeným na zábery sonaru mihotajúce sa po obrazovke.

Barker zahvízdal. „Predpokladám, že sem ten kontajner hodili schválne?“

Erika prikývla. „Jason Tyler, ten chlap, ktorého máme vo väzbe, čakal, pokým sa všetko neupokojí, než si to príde vyzdvihnúť...“

Už nedodala, že ho vo väzbe môžu držať len do rána.

„Naozaj si myslel, že sa mu to podarí nájsť? My sami s tým budeme mať problém, a to sme skúsení potápači,“ poznamenala Lorna.

„So štyrmi miliónmi libier na ceste? Hej, myslím, že mal v pláne sa pre ten balík vrátiť,“ opáčila Erika. „Dúfame, že z igelitových obalov vo vnútri kontajnerov získame jeho odtlačky prstov.“

„Ako ste zistili, že ho zhodil práve tu?“ opýtal sa Barker.

„Od jeho manželky,“ odpovedal John.

Barker sa naňho zahľadel pohľadom, ktorému môže porozumieť len iný muž, a zapískal.

„Počkajte. Toto by niečo mohlo byť. Vypnite motor,“ povedala Lorna, ktorá sa nakláňala bližšie k malej obrazovke.

Vo víre fialových tieňov sa mihol malý čierny útvar. Barker vypol závesný motor, takže sa rozhostilo ticho prerušované len šplechotom vody, keď čln spomaľoval. Vstal a prešiel k Lorne.

„Skenujeme plochu štyroch metrov od člnu všetkými smermi,“ povedala Lorna a jej malá ruka nasledovala šmuhu na obrazovke.

„Rozmery zodpovedajú,“ súhlasil Barker.

„Takže si myslíte, že je to ono?“ opýtala sa Erika. Cítila, ako jej vlna nádeje zaplavuje hrudník.

„Mohlo by,“ odpovedala Lorna. „Alebo by to mohla byť stará chladnička. S istotou to nebudeme vedieť skôr, kým sa tam dolu nepozrieme.“

„Potopíme sa tam ešte dnes?“ naliehala Erika v snahe zostať pozitívna.

„Dnes zostanem na súši. Ponor som absolvovala včera a musíme dodržiavať odpočinok,“ odpovedala Lorna.

„Kde ste včera boli?“ opýtal sa John.

„V Rotherhithe. Museli sme z jazera v prírodnej rezervácii vyloviť samovraha.“

„Páni! Nájsť telo hlboko pod vodou tomu všetkému isto dodá celkom novú úroveň obludnosti, je to tak?“

Lorna prikývla. „Našla som ho ja. Tri metre pod hladinou. Hľadala som v nulovej viditeľnosti a zrazu som rukami stisla členky. Išla som smerom hore a cítila som, že sa dotýkam nôh. Stál na dne.“

„Bože! Stál pod vodou?“ čudoval sa John.

„Stáva sa to. Súvisí to nejak so zložením plynov v tele a procesom rozkladu.“

„Musí to byť fascinujúce. Pri polícii som len zopár rokov, a toto je prvýkrát, čo pracujem s tímom potápačov,“ povedal John.

„Nachádzame tony príšerných vecí. Najhoršie je, keď nájdeme tašku plnú šteniat,“ brzdil ho Barker.

„Pankharti. Pri polícii som už dvadsaťpäť rokov a každý deň zisťujem, ako veľmi vedia byť ľudia odporní.“ Erika si všimla, ako sa k nej na okamih všetci prítomní otočili. Videla, ako premýšľajú o tom, koľko má vlastne rokov. „A čo tá anomália? Ako rýchlo sa môžete dostať tam dolu a vyloviť ju?“ opýtala sa a vrátila tak ich pozornosť k sonaru na obrazovke.

„Myslím, že ju označíme bójkou a znovu sa potopíme,“ odpovedala Lorna a prešla na bok člna, kde pripravila malú oranžovú signálnu bójku so zafixovaným lankom. Hodila závažie cez okraj a to rýchlo zmizlo v hlbokkej temnej vode a vlieklo za sebou lanko. Bójku nechali pohojdávať sa na hladine, policajný dôstojník Barker naštartoval motor a vydal sa naprieč vodnou plochou.

Asi o hodinu neskôr mali preskúmaný celý lom a identifikovali tri možné anomálie. Erika s Johnom vystúpili na breh, aby sa zohriali. Neskorý októbrový deň sa pomaly končil, zatiaľ čo sa s čajom v plastových pohároch chulili vnútri nákladného auta. Pozorovali potápačský tím pri práci.

Lorna stála na brehu a v ruke držala jeden koniec zafixovaného lana, ktorému sa hovorí jackstay. Lano viedlo pod hladinu do

vody, ďalej po dne lomu a znovu sa objavilo nad hladinou niekoľko metrov od brehu. V črne ukotvenom vedľa prvej bójky stál policajný dôstojník Barker, ktorý držal v ruke druhý koniec napnutého jackstaya. Prešlo desať minút od chvíle, kedy pod hladinou zmizli dvaja potápači. Ponorili sa každý na jednom konci jackstaya. Prehľadávali dno lomu a stretnúť sa mali uprostred. Vedľa Lorny sa skláňal k malej komunikačnej jednotke veľkosti aktovky ďalší člen potápačského tímu. Erika počula hlasy potápačov, ktorí v maskách hovorili do vysielacky.

„Nulová viditeľnosť, zatiaľ nič... O chvíľu sa musíme stretnúť uprostred...“ bolo počuť plechové hlasy z vysielacky.

Erika nervózne potiahla zo svojej elektronickej cigarety a dióda na konci sa červeno rozžiarila. Vydýchla obláčik bielej pary.

Pred tromi mesiacmi bola preložená na policajnú stanicu v Bromley a stále sa snažila zapadnúť a zohrať sa s tímom. Bolo to len niekoľko kilometrov od štvrť Lewisham v južnom Londýne, kde slúžila predtým. Začínala si zvykať na veľký rozdiel, ktorý tých niekoľko kilometrov medzi predmestím Londýna a okrajom grófstva Kent môže znamenať. Pripadala si ako náplava.

Pozrela sa na Johna, ktorý od nej stál asi dvadsať metrov ďaleko a telefonoval. Hovoril a pritom sa smial. Kedykoľvek mal príležitosť, volal svojej priateľke. Za okamih hovor ukončil a vrátil sa nazad.

„Potápači stále hľadajú?“ opýtal sa.

Erika prikývla. „Žiadna správa je dobrá správa... Ale ak toho hajzla budem musieť pustiť...“

Spomenutým hajzlom mala na mysli Jasona Tylera, pôvodne bezvýznamného drogového dealera, ktorému sa ale veľmi rýchlo poda-

rilo ovládnuť distribúciu drog na území južného Londýna a hranici kentského grófstva.

„Držte to lano napnuté, začína sa veľmi šmýkať...“ ozval sa potápačov hlas z vysielacky.

„Šéfka?“ opýtal sa John neistým hlasom.

„Áno?“

„Teraz som hovoril s priateľkou, s Monicou.. Chcela by... chceli by sme vás pozvať na večeru.“

Erika sa k nemu otočila, ale jedným okom stále sledovala Lornu, ktorá pevne zaprela nohy do brehu a z preveseného lana vytvorila malú slučku. „Čože?“

„Veľa som toho o vás Monice rozprával... Samozrejme len to najlepšie. Odvtedy, čo s vami pracujem, som sa naučil plno nových vecí. Vďaka vám je moja práca oveľa zaujímavejšia. Vďaka vám sa chcem stať lepším detektívom... Veľmi rada by pre vás uvarila lasagne. Jej lasagne sú vážne skvelé. A to nevravím preto, že Monica je moja priateľka. Naozaj sú...“ John zmĺkol.

Erika pozorovala medzeru medzi Lornou stojacou na brehu a člnom na hladine. Veľmi rýchlo sa stmievalo. Domnievala sa, že sa potápači musia každú chvíľu stretnúť uprostred. A ak sa stretnú, potom to znamená, že nič nenašli.

„Tak čo na to vravíte, šéfka?“

„John, práve sme uprostred veľkého prípadu,“ odpovedala príkro.

„Nemyslel som dnes večer. Niekedy inokedy? Monica by sa s vami veľmi rada zoznámila. A ak chcete zobrať niekoho ďalšieho, bude to skvelé. Existuje nejaký pán Foster?“

Erika sa naňho otočila. Niekoľko posledných rokov od kolegov počula sama o sebe len rôzne klebety a dohady, takže ju prekvapilo, že John o ničom nevie. Chystala sa odpovedať, ale prerušil ju krik, ktorý prichádzal od skupinky na brehu vody.

Dobehli k Lorne a policajnému potápačovi, ktorý sa skláňal nad komunikačnou jednotkou. Počuli, ako jeden z potápačov hovorí: „Niečo som našiel pod bahnom. Ak to mám vyloviť, budem potrebovať pomoc... Ako som na tom s časom?“ Chladný vzduch preťal plechový hlas a akýsi ruch. Erika si uvedomila, že sú to bubliny z potápačovho agualungu. Policajt na brehu odpovedal potápačovi, ktorý sa nachádzal asi desať metrov pod hladinou.

Lorna sa otočila k Erike: „Myslím, že sme to našli. To by mohlo byť ono.“

KAPITOLA 2

Keď sa zotmelo, teplota pri vode citeľne klesla. Sprievodné vozidlá Krozsvietili svetlomety a Erika s Johnom v oblúku svetla pochodovali sem a tam. Stromy zmizli v tme, ktorá na všetkých padala.

Konečne sa jeden z potápačov, oblečený v neopréne, vynoril pri strmom brehu lomu. Ťahal niečo, čo vyzeralo ako veľký plastový kufor špinavý od bahna. Erika a John sa pripojili k ostatným členom tímu, aby potápačovi pomohli na breh. John priniesol malú digitálnu videokameru a začal potápača s balíkom nakrúcať. Balík položili na igelitový obdĺžnik rozprestretý na trávnom brehu. Všetci ustúpili, aby John mohol spraviť niekoľko statických záberov neporušeného balíka.

„Fajn, šéfka, nakrúcam,“ povedal John.

Erika si nasadila latexové rukavice a pripravila si pákové kliešte. Čupla si pred schránku a začala ju dôkladne prezeráť.

„Vedľa obidvoch strán držadla sú západky s visacími zámkami a na kufri je ventil vyrovnávajúci tlak,“ povedala a ukázala na gombík pod držadlom, na ktorom sa zachytilo bahno. Obidve zámky precvikla kliešťami. Zobďaleč ich pozoroval potápačský tím ožiarený svetlom z digitálnej kamery.

Erika jemne otočila ventilom, čo sprevádzal syčivý zvuk. Otvorila obidve západky a zdvihla veko. Svetlo z videokamery svietilo dovnútra

balíka a odrážalo sa od radu úhľadných balíčkov naplnených ružovo sivým práškom.

Erikino srdce pri pohľade na balíčky poskočilo.

„Heroín, ktorý má na ulici hodnotu štyroch miliónov libier,“ povedala.

„Je to strašné, ale nemôžem od toho odtrhnúť oči,“ zašomral John, keď sa nakláňal, aby mohol vnútro balíka nakrútiť zblízka.

„Všetkým vám veľmi pekne ďakujem,“ povedala Erika a otočila k potápačom, ktorí stáli okolo nej v malom polkruhu bez jediného slovka. Ich unavené tváre sa na ňu usmievali.

Z komunikačnej jednotky sa ozval šum spôsobený jedným z potápačov, ktorí ešte zostali vo vode. Lorna prešla k jednotke a začala sa s potápačom vysielaczkou dohovárať.

Erika opatrne zatvorila veko balíka.

„Fajn, John, zavolajte na operačné. Musíme to bezpečne previezť na stanicu. A superintendentovi Yalovi povedzte, že hneď ako dorazíme, potrebujeme, aby boli pripravení technici, ktorí vezmú odtlačky prstov. Kým ten balík nebude bezpečne zamknutý, nespustíme ho ani na moment z očí – rozumiete mi?“

„Áno, šéfka.“

„A z auta mi prineste jedno vrecúško na dôkazy.“

John odišiel. Erika sa postavila a pozerala sa na zem na kufrik.

„Dostala som ťa, Jason Tyler,“ zamrmala. „Dostala som ťa a zbavím sa ťa na riadne dlho.“

„Detektív šéfinšpektor Fosterová,“ oslovila ju Lorna, ktorá sa k nej vrátila od komunikačnej jednotky. „Jeden z našich potápačov prehľadával dno a našiel ešte niečo.“

O pätnásť minút neskôr mala Erika zabalený plastový kufrík s heroínom a John nakrúcal ďalšieho potápača, ktorý sa práve vynoril z vody. V rukách niesol niečo tmavé a beztvaré. Priniesol to k novému obdĺžniku igelitu rozloženému na trávniku. Balík bol pokrytý bahnom a obviazaný tenkými hrdzavejúcimi reťazami. Tie boli vzájomne poprepletané a zaťažené niečím, čo vyzeralo ako činky. Balík nebol dlhší ako stopäťdesiat centimetrov a bol preložený. Igelit bol starý a slabý a jeho farba už takmer vybledla.

„Potápač ho našiel asi stodvadsať centimetrov od miesta, kde ležal ten plastový kufrík. Bolo to čiastočne ponorené do bahna na dne,“ povedala Lorna.

„Nie je to ťažké. Bude to niečo malé. Cítil som, ako sa to vo vnútri pohybuje,“ dodal potápač.

Balík položil na rozložený igelit. Všetci mlčali. Tichom sa nieslo len praskanie konárov vzdialených stromov hojdajúcich sa vo vetre.

Erika cítila, ako jej žalúdok zviera mrazivý des. Podišla bližšie a prelomila ticho: „Mohli by ste mi, prosím, ešte raz podať tie kliešte?“

Kliešte si pridržala pod pazuchou, nasadila si nový pár latexových rukavíc a jemne sa pustila do práce. Preštipla hrdzavé reťaze, ktoré boli síce tenké, ale niekoľkokrát skrížené a poprepletané. Igelit bol tak slabý, že úplne stvrdol. Keď odmotávala reťaze, igelit popraskal a voda zvnútra balíka začala vytekať na trávu.

Erika si uvedomila, že sa napriek chladu potí. Igelit bol niekoľkokrát prehnutý a obmotaný dookola, a keď jednotlivé vrstvy rozbaľovala, napadlo jej, že vo vnútri musí byť niečo malé. Balík bol cítiť stojatou vodou – trochu hnílobne a neprijemne. V hlave jej začalo zvonieť na poplach.

Keď odmotávala poslednú vrstvu, uvedomovala si, že tím okolo nej postáva v absolútnom tichu. Sama až zabudla dýchať. Zhlboka sa nadýchla a rozbalila poslednú vrstvu igelitu.

Svetlo z videokamery osvetlilo obsah balíka. Vo vnútri ležala malá kostra – spleť kostičiek v tenkej vrstve bahna. Zvyšky oblečenia, len pár kúskov hnedej látky, sa zachytilo na hrudnom koši. Okolo chrbtice stále spojenej s panvou bol uviazaný úzky opasok s hrdzavou spojovou. Lebka sa uvoľnila a zaklesla medzi rebrá. Na hornej časti hlavy zostalo niekoľko pramienkov tmavých vlasov.

„Bože môj,“ vydýchla Lorna.

„Je to veľmi malé... Vyzerá to ako kostra dieťaťa,“ povedala Erika ticho.

Miesto sa ponorilo do tmy, pretože John s kamerou vyrazil ku brehu lomu, kde padol na kolená a prudko zvracal do vody.

KAPITOLA 3

Ked' sa Erika posadila za volant svojho auta, vonku zúrila prietrž mračien. Dážď bubnoval do strechy a modré svetlo sprievodných policajných áut a dodávky potápačov sa odrážalo v kvapkách vody na prednom skle.

Ako prvá z brehu lomu odišla dodávka patológa. Keď nakladali do zadného priestoru auta čierny vak na telá, vyzeral tak malý! Hoci Erika pri polícii slúžila už dlho, bola otrasená. Kedykoľvek zatvorila oči, videla malú lebku s pramienkami vlasov a prázdnyimi očnými jamkami. Hlavou jej stále vírili otázky. *Kto by hodil do lomu malé dieťa? Bola to práca nejakého gangu? Ale Hayes je pomerne blahobytná oblasť s nízkou kriminalitou.*

Rukou si prehrabla mokré vlasy a otočila sa k Johnovi.

„Ste v poriadku?“

„Ospravedlňujem sa, šéfka. Neviem, prečo som... Mŕtvych tiel som videl už veľa... Dokonca tam nebola ani krv.“

„To je v poriadku, John.“

Keď vyrazili dve záložné vozidlá a jeden policajný automobil, ktorý odvážal kufrík s heroínom, Erika naštartovala motor. Zaradila rýchlosť a nasledovala ostatných. Išli mlčky, zatiaľ čo reflektory pochmúrneho konvoja osvietili hustý les, ktorý sa rozprestieral pozdĺž

štrkovej cesty. Na chvíľu jej prišlo ľúto, že už nepracuje na oddelení vražd v Lewisham Row. Teraz spolupracovala s Projektovým tímom, ktorý sa špecializuje na boj s organizovaným zločinom. Bude na iných policajtoch, aby zistili, ako mohla tá malá kostra skončiť takmer desať metrov pod hladinou v mrazivej temnote.

„Našli sme ten kufrík. Ležal tam, kde manželka Jasona Tylera povedala, že ho nájdeme,“ poznamenal John, ktorý sa snažil, aby jeho hlas znel pozitívne.

„Musíme nájsť zhodu s jeho odtlačkami prstov, bez nich nemáme vôbec nič,“ opáčila Erika.

Vyšli z parku a prechádzali oblasťou Hayes. Reflektory osvietili výklady supermarketu, stánok s rýchlym občerstvením a výklad trafiky, kde bezvládne visel rad gumových halloweenských masiek s prázdnyimi očami a groteskne zahnutými nosmi.

Hoci našli kufrík s heroínom, Erika si pocit triumfu nemohla vychutnať. Musela myslieť len na drobnú kostru. Počas svojho pôsobenia pri polícii viedla niekoľko rokov rôzne protidrogové tímy. Ich názvy sa líšili – Národný protidrogový tím, Oddelenie drogovej prevencie a prevencie organizovaného zločinu, Projektový tím –, ale vojna s drogami zúrila ďalej a polícia v nej nikdy nezvítazí. V okamihu, keď odstráni jedného dodávateľa, jeho miesto je pripravený prevziať niekto ďalší. Vzniknuté vákuum vyplní niekto zručnejší a prešibanejší. Doteraz to robil Jason Tyler, ale v priebehu krátkeho času ho niekto vystrieda. Umyť, opláchnuť, opakovať.

S vrahmi je to ale iné. Môžete ich chytiť a zavrieť.

Policajné autá zastavili na semaforoch pri hayeskej vlakovej stanici. Cez ulicu s dáždnikmi v rukách prúdili ľudia vracajúci sa z práce.

Do strechy auta búšil dážď. Erika na chvíľu zatvorila oči. Ihneď sa jej vybavila drobná kostra na brehu lomu. Auto stojace za ňou zatrúbilo. Nadskočila od úľaku a oči otvorila.

„Máme zelenú,“ povedal John ticho.

Išli pomaly, pretože kruhový objazd pred nimi bol upchatý. Erika sledovala ľudí vonku, ktorí ponáhľajúc sa míňali auto, a snažila sa im vidieť do tváří.

Kto to bol? Kto by niečo také mohol spraviť? Chcem ťa nájsť. Nájdem ťa. Chcem ťa zavrieť a zahodiť kľúč..., pomyslela si.

Auto za ňou dvakrát zatrúbilo. Videla, že má voľno, takže vošla na kruhový objazd.

„Predtým ste sa ma pýtali, či som vydatá,“ povedala Erika.

„Len som chcel vedieť, či na večeru nechcete prísť ešte s niekým...“

„Môj manžel pracoval pri polícii. Zomrel počas jednej drogovej razie. Pred dva a pol rokmi.“

„Dofrasa. To som nevedel. Nepýtal by som sa... Ospravedlňujem sa.“

„To je v poriadku. Myslela som si, že to všetci vedia.“

„Mňa klebety nezaujímajú. A to pozvanie na večeru stále platí. Myslel som to vážne. Monicine lasagne sú naozaj výborné.“

Erika sa usmiala. „Vďaka. Možno až toto skončí.“

John prikývol. „Tá kostra... Bola detská, však?“ opýtal sa jej tichým hlasom.

Prikývla. Na kruhovom objazde sa dodávka patológa odpojila a zabočila doprava. Obaja otočili hlavy a sledovali, ako odchádza a mizne medzi domami. Policajné vozidlá s dávkou heroínu zabočili doľava a Erika ich neochotne nasledovala.

Policačná stanica v Bromley sídlila v modernej tehlovej trojposchodovej budove na hlavnej triede oproti železničnej stanici. Bolo krátko po siedmej hodine večer a cestujúci sa ponáhľali pod zastrešenou časťou vlakovej zastávky Bromley South. Prívalový dážď a prísľub nadchádzajúceho víkendu ich náhlenie ešte stupňovali. V opačnom smere prúdili prvé skupiny ľudí vyrazajúcich niekde na pohárik. Mladé dievčatá si nad hlavami držali svoje bundičky, aby im ich kratučké šatôčky nezmokli. A chlapci si svoje košeľe a sviatočné nohavice chránili výtlačkami bezplatného denníka *Evening Standard*.

Erika prešla okolo železničnej zastávky na objazd vedúci do podzemnej garáže policajnej stanice. Držala sa za dvomi blikajúcimi policajnými autami, ktoré sprevádzali voz prevážajúci heroín.

Prízemie bromleyskej policajnej stanice patrilo uniformovaným policajtom, ktorí práve v hojnom počte prichádzali na nočnú zmenu. Kvôli vyhliadkam na nadchádzajúcu noc, kedy budú musieť riešiť mladistvých konzumentov alkoholu, boli vážni a zachmúrení. Erikin šéf, superintendant Yale, čakal na ňu, Johna a šesť policajtov dozerajúcich na kufík s heroínom pri hlavnom schodisku, ktoré viedlo na Oddelenie kriminálnej polície a vyšetrovania. Spolu s nimi kráčal hore po schodoch. Mal červenú tvár, strapaté ryšavé vlasy a vždy vyzeral, ako keby ho niekto do uniformy priam napchal – na jeho mohutnú postavu bola pritesná.

„Dobrá práca, Erika,“ povedal a rozžiareným pohľadom sledoval schránku zabalenú vo vaku na dôkazy. „Technici, ktorí vezmú odtlačky prstov, čakajú hore.“

„Pane, okrem kufrika sme našli ešte...“ začala Erika.

Yale sa zamračil. „Ľudské ostatky, áno. O tom si pohovoríme neskôr.“

„Pane, tá kostra bola zabalená v igelitovej fólii. Bolo to dieťa...“

„Erika, sme v rozhodujúcej fáze nášho prípadu, nebudeme zbytočne rozptylovať našu pozornosť.“

Spoločne došli ku dverám kancelárie, kde čakal policajt v civile. Keď videl uniformovaných policajtov, ktorí priniesli plastový kufrík vo vreci na dôkazy, oči sa mu rozžiarili.

„Tu to máme! Uvidíme, či z toho získame nejaké odtlačky a dostaneme tak Jasona Tylera!“ povedal superintendant Yale. Vyhrnul si rukáv, aby sa pozrel na hodinky na svojom zarastenom zápästí, a dodal: „Máme čas do zajtrajšieho rána, do pol deviatej. Tlačí nás čas, takže sa do toho hneď pustíme!“

KAPITOLA 4

V sobotu o jednej hodine ráno zavládla medzi policajtmí úľava a eufória, keď technici našli na jednom z vrecúšok s heroínom odtlačky Jasona Tylera. Majú zhodu.

Erikin tím potom celý víkend pracoval, kým Tylera nepredviedli v pondelok ráno pred súd, kde ho sudca obvinil a odmietol ho prepustiť na kauciu.

V pondelok poobede Erika zaklopala na dvere Yalovej kancelárie. Obliekal si kabát a chystal sa na odchod.

„Erika, pôjdete so mnou na pohárik? Zaslúžite si ho. Prvé kolo je na mňa,“ zasmial sa.

„Pane, práve som čítala tlačovú správu k prípadu Jasona Tylera,“ povedala. „Vynechali ste nález kostrových pozostatkov.“

„Nechcem, aby to nejako odsunulo Tylerov prípad do úzadia. A súdiac podľa toho, čo ste našli, ide o starý prípad. Nič, čo by súviselo s Tylerom. Je super, že ďalej už to nie je náš problém. Má to oddelenie vražd.“

Obliekol si kabát a prešiel ku dverám k registračnej skrini, na ktorej bolo lepiacou páskou prilepené malé príručné zrkadielko. Hrebeňom prešiel nepoddajné ryšavé vlasy.

Erika vedela, že nie je krutý, ale realistický.

„Ideme na ten pohárik?“ opýtal sa a otočil sa na ňu.

„Nie, ďakujem, som grogy. Myslím, že pôjdem rovno domov,“ odpovedala.

„Jasne. Dobrá práca,“ povedal, a keď vychádzal z kancelárie, potľapkal ju po pleci.

Erika prišla do svojho bytu vo Forest Hill a osprchovala sa. Keď vyšla zabalená do uteráka z kúpeľne, popoludnie bolo sivé a zachmúrené. Za oknom do dvora videla, že sa nízko nad obdĺžnikom jej záhrady prevažuje hmla. Zatiahla závesy, pustila televízor a posadila sa na pohovku.

Počas nasledujúcich niekoľkých hodín ju vo sne mätala drobná kostra. Znovu si prehrávala chvíle, keď rozbalovala poslednú vrstvu igelitu a uvidela lebku s chumáčikmi dlhých vlasov... Tenký opasok omotaný okolo chrčtice...

Zobudilo ju zvonenie telefónu.

„Ahoj, Erika, tu je Isaac,“ ozval sa príjemný mužský hlas. „Máš veľa práce?“

Od chvíle, kedy sa pred dvoma a pol rokmi presťahovala do Londýna, sa forenzný patológ Isaac Strong stal jej dobrým priateľom a spoľahlivým kolegom.

„Nie, pozerám nejaký film,“ odpovedala. Pretrela si oči a zahľadela sa na obrazovku. „Sarah Jessica Parkerová a Bette Midlerová letia na metlách a prenasleduje ich nejaká ďalšia striga na vysávači.“

„Aha, to je *Hokus pokus*. Nemôžem uveriť, že už je zas Halloween.“

„To je môj prvý Halloween vo Forest Hill. Mám dojem, že keď bývam na prízemí, mám zrejme tú nevýhodu, že ku mne môžu koled-

níci,“ povedala Erika a voľnou rukou si z hlavy zložila uterák. Zistila, že vlasy má už takmer suché.

Isaac sa odmlčal. „Toto nie je spoločenský rozhovor. Volám ti kvôli pozostatkom, ktoré si objavila v piatok v Hayeskom lome.“

Erika s uterákom v ruke strnula. „A čo je s nimi?“

„V sobotu ráno ma privolali k urgentnej pitve, a keď som skončil, videl som ich. A tiež som v dokumentácii zbadal tvoje meno, takže som sa na ne pozrel.“

„Myslela som, že teraz na tom robí oddelenie vražd?“

„To áno. Spolupracujem s nimi, ale práve teraz mi nikto z nich nedvíha telefón. Napadlo mi, že ty ho zodvihneš a že by ťa mohlo zaujímať, čo som zistil.“

„Zaujíma ma to. Čo mi k tomu môžeš povedať?“

„Som v márnici v Penge. Ako rýchlo sa sem môžeš dostať?“ opýtal sa.

„Už som na ceste,“ odpovedala, odhodila uterák a ponáhľala sa obliecť.

KAPITOLA 5

Erikine kroky sa rozliehali na kamennej dlažbe v dlhej chodbe márníce smerom k pitevni. Došla k dverám na konci chodby a videokamera vysoko na stene nad dverami sa s vrčaním natočila, takmer ako keby ju zdravila. Hrubé kovové dvere zabzučali a s cvaknutím sa otvorili. Vošla dovnútra.

V miestnosti bolo chladno a chýbalo v nej prirodzené svetlo. Jednu stenu lemovali chladiace boxy z nerezovej ocele a uprostred pitevne sa pod fluorescentným svetlom jagali štyri pitevné stoly – na tom najbližšie ku dverám na rozloženej modrej plachte ležala drobná kostra poskladaná z jednotlivých kúskov. Bola neporušená a kosti mali tmavohnedú farbu.

Doktor Isaac Strong bol k Erike otočený chrbtom, a keď ju počul vstúpiť, vzpriamal sa a otočil sa k nej. Bol vysoký a štíhly, na sebe mal modrý plášť, biele rúško a priliehavú modrú prikrývku hlavy. Jeho asistentka, mladá Číňanka, pracovala ticho a úctivo pri stojane za pitevným stolom s radom vzoriek uložených vo vrecúškach. Keď zodvihla malé vrecúško, ktoré obsahovalo zvyšok vlasov, a podľa svojho zoznamu skontrolovala etiketu, jej latexové rukavice zavrzgali.

„Ahoj, Erika,“ pozdravil ju Isaac.

„Vďaka, že si mi zavolať,“ povedala Erika a prezerala si kostru za ním.

Cítila nepríjemný zápach. Puch tlejúcej vody, hniloby a mäsitej arómy kostnej drene. Zahľadela sa do Isaacovej bledej a ustatej tváre. Zložil si biele rúško, nadvihol dokonale tvarované obočie a usmial sa, čím prelomil zdanie formálnosti. Erika mu úsmev oplátila. Nevidela ho niekoľko týždňov. Ich priateľstvo bolo pevné, ale tvárou v tvár smrti a pri tejto oficiálnej príležitosti sa správali profesionálne. Obaja prikývli a vrátili sa ku svojim rolám forenzného patológa a detektíva šéfinšpektora.

„Postup mi prikazuje, že musím zavolať šéfovi oddelenia vrážd a šéfovi Tímu pre vyšetrovanie zvláštnych prípadov v Scotland Yard, ale napadlo mi, že by si rada vedela, čo som zistil.“

„Ty si kontaktoval Tím pre vyšetrovanie zvláštnych prípadov? Znamená to, že si identifikoval, kto to je?“ opýtala sa Erika.

Isaac zodvihol ruku. „Nechaj ma, aby som to vzal od začiatku,“ povedal. Pristúpili bližšie k pitevnému stolu, na ktorom špina pokrývajúca kosti kontrastovala s nedotknutou sterilnou plachtou, na ktorej ležali úhladne usporiadané. „Toto je Lan, moja nová asistentka,“ povedal Isaac a ukázal na elegantnú mladú ženu, ktorá sa otočila a kývla. Nad rúškom jej bolo vidno len oči.

„Dobre. Vidíš, že lebka je neporušená, žiadne zlomeniny alebo odreniny,“ začal Isaac a jemne nadvihol pramienky zlepených vlasov tmavohnedej farby, takže odhalil hladké kosti lebky. „Chýba jeden zub, ľavý horný očný zub,“ pokračoval a rukou v rukavici prešiel k hornému radu hnedožltých zubov. „Tri rebrá v ľavej hornej časti blízko srdca sú zlomené.“ Posunul ruku k miestu, kde ležali kúsky troch rebier. „Telo bolo pevne stiahnuté v igelitovej fólii, takže väčšina kostry je neporušená. Vo vodných tokoch, jazerách a lomoch sú zvy-

čajne šuky, úhory a rôzne baktérie a mikróby, ktoré sa na telo vrhnú a rozoberú ho. Igelit kostru pred všetkými živočíchmi ochránil, s výnimkou najmenších mikróbov, ktoré skonzumovali mäkké tkanivo.“

Isaac pritiahol malý vozík z nerezovej ocele, na ktorom ležali osobné veci odstránené z kostry uložené v plastových vrecúškach na dôkazy.

„Našli sme niekoľko zvyškov vlneného oblečenia a pás gombíkov, čo naznačuje, že mohlo ísť o sveter,“ Isaac zodvihol jedno z vrecúšok, aby jej ukázal hnedé ošarpané kúsky neurčitého tvaru. Vrecúško odložil a zodvihol ďalšie. „Máme tiež opasok, ktorý bol vyrobený zo zmesi syntetických plastových hmôt. Ako vidíš, farbu nemožno určiť, ale pracka zostala zapnutá.“ Erika si uvedomovala, aký útlý musel byť pás, okolo ktorého bol opasok ovinutý. „A tiež sme našli kus nylonovej látky uviazanej vo vlasoch, takže si myslím, že ide o stužku...“ Isaac sa odmlčal a zodvihol najmenšie vrecúško, ktoré obsahovalo pramienky tmavohnedých vlasov a úzky špinavý pásik látky.

Erika mlčky prešla pohľadom po všetkom, čo pred sebou videla. Malá a zraniteľná kostra na ňu zízala svojimi prázdnyimi očnými jamkami.

„Keď som mala osem, mala som úplne rovnaký opasok. Patria tie-to veci mladému dievčaťu?“ opýtala sa Erika a ukázala na vrecúška.

„Áno,“ odpovedal ticho.

„Máš predstavu, koľko mohla mať rokov?“ Erika zdvihla pohľad k Isaacovi a očakávala jeho typickú odmietavú reakciu – a to, že je príliš skoro, aby to mohol s istotou určiť.

„Domnievam sa, že ide o kostru sedemročného dievčaťa menom Jessica Collinsová.“

Erika behala pohľadom z Isaaca na Lanu a na okamih nič nechápala. „Čože? Ako to vieš?“

„Z kostry sa dá niekedy len veľmi ťažko určiť pohlavie, a to hlavne vtedy, ak ku smrti došlo ešte pred pubertou. Šéfa oddelenia vrážd k akcii povzbudili predovšetkým zvyšky oblečenia, takže si vyžiadali zložky hľadaných dievčat vo veku od šesť do desať rokov, ktoré sú nezvestné za posledných tridsať rokov. Sústredili sme sa na nezvestné deti z oblasti južného Londýna a hranice grófstva Kent. Samozrejme, že hlásenia o nezvestných deťoch prichádzajú každý deň, ale našťastie sa väčšina z nich nájde. Keď sme dostali mená, požiadali sme o zubné záznamy, ktoré preštudoval forenzný stomatológ. Zuby zodpovedajú záznamom dievčaťa, ktoré je nezvestné od augusta 1990. Volalo sa Jessica Collinsová.“

Lan prešla ku stojanu a vrátila sa k nim so zložkou. Isaac si ju od nej zobral a vytiahol röntgenovú snímku, ktorú si prezeral proti svetlu.

„Toto prišlo so správou forenzného stomatológa. Nemám k dispozícii skrinku na presvietenie, pretože stará sa rozbila a čakáme na nové žiarovky,“ povedal Isaac s ľútosťou v hlase. „To je jedna z výhod prevodu röntgenu do digitálnej podoby... Táto snímka bola medzi dentálnymi záznamami a pochádza z roku 1989. Jessica Collinsová hrala na záhrade kriket a loptička ju zasiahla do čeľuste. Vtedy mala šesť rokov. Keď sa pozrieš, uvidíš, že si nič nezlomila, ale röntgen jasne ukazuje, že medzi prednými zubami má medzierku a má ich trochu krivé. A spodný rad zubov tiež nie je úplne rovný. Ide o dokonalú zhodu.“

Pozreli sa späť na kostru. Hnedé a trochu krivé horné zuby a čeľusť ležiaca vedľa vydali tajomstvo identity kostry.

„Počas pitvy sa mi podarilo získať malé množstvo kostnej drene. Pošlem ju rýchlo do laborky, pretože chcem využiť všetky dostupné možnosti. Ale môžem potvrdiť, že ide o Jessicu Collinsovú.“ Rozhovorilo sa ticho.

Erika si prehrabla vlasy. „Máš nejakú predstavu o príčine smrti?“

„Na ľavej strane hrudného koša má tri zlomené rebrá. Sú to čisté zlomeniny, ktoré by mohli indikovať takzvanú tupú traumou srdca alebo pľúc. Na kostiach nie sú žiadne známky odretia alebo škrabnutia, ktoré by mi naznačili, že bol použitý nôž alebo iný ostrý predmet. Tiež chýba ľavý očný zub, ale nie je zlomený. Uvoľnil sa celý zub, ale neviem určiť, ako o neho prišla. Môžeme predpokladať, že sedemročnému dieťaťu mliečne zuby vypadávajú...“

„Takže odpoveď na moju otázku je ‚nie‘?“

„Presne tak. Ale vzhľadom na to, že telo bolo zabalené v igelite a zaťažené, musíme brať do úvahy cudzie zavinenie.“

„Samozrejme.“

„Kedy si prišla do Británie? V ktorom roku?“ opýtal sa Isaac.

„V septembri 1990,“ odpovedala.

„Pamätáš si prípad Jessicy Collinsovej?“

Erika chvíľu mlčky spomínala, ako prišla v osemnástich zo Slovenska do Británie, aby v Manchestri pracovala ako au-pair v rodine s malými deťmi.

„Neviem. Nevedela som veľmi po anglicky a prežívala som kultúrny šok. Niekoľko mesiacov som pracovala len v dome, zostávala som vo svojej izbe, nemala som televízor...“ zarazila sa, pretože si uvedomila, že ju Isaacova asistentka pozoruje. „Nie, ten prípad si nevybavujem.“

„Jessica Collinsová sa stratila poobede siedmeho augusta 1990. Z domu rodičov odišla na narodeninovú párty kamarátky vo vedľajšej ulici. Tam ale nedorazila. Nikdy ju nenašli. Ako keby sa vyparila. Písalo sa o tom vo všetkých novinách,“ vysvetľoval Isaac.

Zo zložky vytiahol ďalší papier. Bola to fotografia plavovlasého dievčatka, ktoré sa radostne usmievalo. Na sebe malo slávnostné ružové šatôčky, úzky opasok, ktorý k nim pasoval, modrý svetřík na zapínanie a biele sandáliky s farebnou kvetinovou vzorkou. Na snímke pózovala pred tmavými drevenými dverami v miestnosti, ktorá bola pravdepodobne obývacou izbou.

Niečo v úsmeve, pri ktorom dievčatko odhalilo rovnako krivé zuby ako tie v čelusti ležiacej na pitevnom stole spôsobilo, že Erika zalapala po dychu.

„Áno, už si spomínam,“ povedala ticho, pretože poznala fotografiu. Bola použitá vo všetkých novinových článkoch.

„A práve teraz sme na celom svete len my traja, kto vie, čo sa s ňou stalo,“ poznamenala Lan, ktorá vôbec prvý raz prehovorila.

KAPITOLA 6

Keď Erika odišla z márnice v Penge do svojho bytu, vonku sa stmievalo a na cestách bola len mierna premávka. V prítomí, ktoré panovalo, vírila padajúca hmľa, ktorá medzi radovými domami a obchodmi po obidvoch stranách ulice vytvárala baldachýn. Smútok v jej srdci zosilnel. Počas kariéry prichádzali a zas odchádzali rôzne prípady, ale niektoré sa jej dotýkali viac ako by chcela. Jessica mala sedem rokov, keď zomrela.

Erika celkom neplánovane otehotnela na konci roku 2008. Bojovala so svojím manželom Markom. Ten chcel, aby si dieťa nechala, ale ona nechcela, takže šla na potrat. Mark jej k tomu síce nedal svoje požehnanie, ale povedal, že v tom, pre čo sa rozhodne, ju bude podporovať. Jej tehotenstvo síce bolo ukončené vo veľmi skorej fáze, ale Erika si bola istá, že to bolo dievčatko. Keby si dieťa nechala, malo by sedem.

Temné a sivé ulice sa mihali okolo nej a Erike po lícach stekali slzy. Nasledujúci rok bol dosť ťažký. Zmietala sa medzi pocitom úľavy a odporu. Obviňovala sama seba a obviňovala Marka, pretože nebojoval dosť tvrdo. Dieťa by v jej živote zmenilo toľko vecí. Mark sa ponúkol, že s bábätkom zostane doma. Keby odišiel z práce, aby sa stal otcom na plný úväzok, nebol by v službe v ten osudný deň, kedy ho zastrelili.

Prehltla, vzlykla a jednu ruku zložila z volantú, aby si otrela oči, keď spoza radu áut zaparkovaných pri obrubníku, vybehla do cesty

žena s malým dieťaťom. Erika v poslednom okamihu so škripaním brzd zastavila.

Žena bola mladá a na sebe mala hrubú ružovú vetrovku do pásu. Na ospravedlnenie kývla rukou a malé dieťa, ktoré malo na sebe halloweenský kostým kostlivca, chytila za ruku. Dieťa otočilo hlavu a drobná tvár kostlivca zízala do jasných svetiel reflektorov. Erika pevne zavrela oči, a keď ich znovu otvorila, boli už preč.

Erika dorazila domov a zapla ústredné kúrenie. Keď si varila veľkú šálku kávy, stále na sebe mala kabát. Posadila sa na pohovku a prisunula si počítač. Do vyhľadávača Google rovno napísala „Jessica Collinsová, nezvestné dievča“. Vyskočila na ňu celá strana odkazov, takže klikla na prvý, čo bol záznam z *Wikipedie*.

Jessica Marie Collinsová (narodená 11. apríla 1983) zmizla poobede 7. augusta 1990 krátko potom, čo opustila dom svojich rodičov v Avondale Road, v Hayes, v Kente, aby navštívila narodeninovú oslavu svojej spolužiačky.

Poobede 7. augusta odišla Jessica sama o 13.45 z domu číslo 7 v Avondale Road a zamierila do neďalekého domu číslo 27 v Avondale Road, kde sa konala narodeninová oslava jej kamarátky. Na miesto nikdy nedošla. Znepokojenie nastalo vo chvíli, kedy Jessicu jej rodičia, Martin a Marianne Collinsovcí, začali o 15.30 zháňať.

Jej zmiznutím sa čoskoro začali zaoberať všetky médiá v Spojenom kráľovstve.

25. augusta 1990 bol políciou zadržaný a vypočúvaný tridsať-tiročný Trevor Marksman, ale o 4 dni neskôr ho polícia bez ob-